

Chương 23

Cô Lao Đến Ôm Chặt Lấy Anh

Lúc Lệnh Mạn đánh thức Lý Trác Vân vẫn đang say ngủ dậy, anh mờ mịt chẳng hiểu gì, vuốt mắt hỏi cô: "Sao vậy?"

Lệnh Mạn khẩn trương: "Lụt rồi."

Lý Trác Vân nhú mày: "Cái gì?"

Lệnh Mạn lặp lại lần nữa: "Mưa bão to quá, nước ngập hết vào nhà."

Đồ đạc dưới lầu khó mà thoát nổi kiếp nạn, cô không nỡ nói ra chuyện chiếc xe mới mua yêu quý của anh cũng bị nhận chìm.

Mà lẳng lặng kéo Lý Trác Vân đi đến cửa sổ, tỏ ý bảo anh tự nhìn.

Ngoài cửa sổ vẫn mưa to như trút, nước chảy xiết, cây cối và hoa màu phía xa đều đã ngập trong nước.

Còn chiếc Porsche kia của Lý Trác Vân...

Chỉ có thể thấy được mỗi cái nóc.

Lý Trác Vân nhất thời đen mặt.

Lệnh Mạn nghe anh thấp giọng mắng: "Mẹ kiếp, may mà không mua Maserati."

Lý Trác Vân quay người lại, hỏi: "Khi nào nước mới rút?"

Lệnh Mạn nói: "Không biết, như bình thường thì mai là có thể rút."

Cô do dự chốc lát, nói tiếp: "Nhưng đây là lần đầu tiên tôi thấy lũ dâng cao thế này, rất khó có thể nói trước..."

Lý Trác Vân lại mắng một tiếng.

Sợ là chiếc xe mới kia của anh cứ ngâm mãi thế sẽ hỏng mất.

Lệnh Mạn nói: "Tóm lại chúng ta cần cảnh giác, nhớ đâu nước có thể dâng lên đến lầu hai."

Lý Trác Vân gật đầu: "Được."

Lệnh Mạn nói xong thì hắt hơi mấy cái, nước mũi chảy ra.

Lý Trác Vân nhìn cô: "Sao vậy?"

"Không sao." Lệnh Mạn phát phát tay: "Bị cảm xoàng thôi."

Vừa rồi cô lội nước chạy lên lầu, quần ướt sũng dính chặt lấy hai chân, bây giờ gió thổi một cái là rét run.

Lý Trác Vân ném cho cô một cái khăn lông to: "Mau lau khô quần đi, cẩn thận nhiễm lạnh."

"Ừ."

Lệnh Mạn dựa vào đầu giường, đột nhiên cảm thấy mắt thẳng băng, cả người chao đảo quay cuồng.

Ban đầu cô còn có thể miễn cưỡng chống đỡ, nhưng mà càng ngày càng cảm thấy chóng mặt hơn.

Cô không thể không mượn bả vai Lý Trác Vân một chút: "Lý Trác Vân, đầu tôi hơi choáng váng..."

Thật đáng mừng là, thái độ của Lý Trác Vân nhẹ nhàng hơn nhiều so với cái lần cô bị treo lưng trước đây: "Cô ngủ trước đi, để tôi canh cho, có gì sẽ gọi cô dậy."

Lệnh Mạn yếu ớt gật đầu một cái: "Ừ."

Lệnh Mạn ngủ rất say, nhưng cũng không yên giấc, ngay cả thế giới trong mộng cũng luôn điên đảo xoay vòng.

Khuôn mặt của Liên Tĩnh và Lâm Na không ngừng hiện lên trước mắt.

Không biết đã qua bao lâu, cô mơ mơ màng màng bị đánh thức.

Lỗ tai loáng thoáng nghe thấy giọng nói của Lý Trác Vân: "Chúng ta phải lên nóc nhà thôi, nước dâng lên lầu hai rồi."

Thế nhưng cô chẳng còn chút sức lực nào để phản ứng.

Dường như cảm mạo dần nghiêm trọng hơn, toàn thân cô mềm nhũn vô lực, chỉ muốn tìm chỗ nào đó nằm xuống.

Đang lúc khó khăn giữa giữa trong cơn buồn ngủ, Lệnh Mạn lại nghe thấy Lý Trác Vân nói: "Chờ tôi một lát."

Lý Trác Vân nhớ là đã nhìn thấy một cái thang ở trong phòng này.

Anh nhìn xung quanh, may là rất nhanh đã phát hiện thấy mục tiêu nằm ở trong góc.

Lý Trác Vân tranh thủ từng giây từng phút đem cái thang ra ngoài lan can, bắc lên nóc nhà.

Chỉ trong nháy mắt cơn mưa như trút đã khiến cả người anh ướt như chuột lột.

Anh không quan tâm đến sự chật vật của bản thân, ngay lập tức chạy vào gọi Lệnh Mạn.

Lệnh Mạn vẫn nằm thẳng đơ trên giường, ngủ đến mê mết, cứ như là muốn tống thân cùng với chiếc giường ngay tại đây.

Chuyện này không thể chậm trễ, bọn họ cần phải nhanh chóng rời khỏi.

Lý Trác Vân gọi mấy tiếng cô đều không trả lời, cuối cùng đành phải dùng sức kéo cô từ trên giường xuống, vác lên trên vai.

Khi đưa Lệnh Mạn ra đến cạnh cái thang, Lý Trác Vân dùng sức vỗ mạnh vào mặt cô.

"Này, tỉnh lại đi, cần phải trèo thang."

Ngoài trời cuồng phong đang gào thét, tiếng mưa ầm ĩ lấn át hết tiếng nói của anh.

Lệnh Mạn không nghe rõ: "Cái gì cơ?"

Lý Trác Vân phải gân giọng lặp lại lần nữa: "Tôi nói !"

Anh chỉ tay lên nóc nhà, lớn tiếng nói: "Leo lên! Nếu không chúng ta cũng sẽ bị nhấn chìm!"

Lần này thì Lệnh Mạn đã nghe rõ, máy móc gật đầu.

Hai tay cô bám vào thang, một chân lão đảo giẫm lên, bắt đầu trèo.

Thế giới của Lệnh Mạn bây giờ đang xoay vòng vòng, dù cô rất cố gắng nhưng vẫn không thể đi đàng hoàng.

Nhiều lúc Lý Trác Vân cảm thấy như cô sắp ngã xuống đến nơi, anh phải gắt gao giữ chắc cái thang mới may mắn tránh khỏi.

Lý Trác Vân nhìn mà thấy sợ.

Không thể cứ tiếp tục như vậy, không bệnh cũng bị cô dọa đến đổ bệnh mất.

Lý Trác Vân ngẩng đầu lên, nước mưa lạnh như băng quất vào mặt nhưng anh hoàn toàn không để ý tới mà chỉ lớn giọng nói: "Lệnh Mạn, nếu cô mà chết ở chỗ này, thì thể sẽ bị trương phình lên, trương to rất to, cô sẽ chết rất khó coi."

Lệnh Mạn giật mình, nhất thời cảm thấy tỉnh táo hơn chút ít, leo lên cũng nhanh hơn rất nhiều.

Hai phút sau, rốt cuộc cô cũng bình an vô sự leo lên được đến nóc nhà.

Lý Trác Vân đi vào nhà cầm chiếc ô, kẹp ở dưới nách rồi trèo lên thang.

Anh rất nhanh nhẹn, trèo lên linh hoạt như con khỉ leo cây.

Thậm chí Lệnh Mạn còn cảm thấy anh vốn chẳng cần đến cái thang kia.

Hai người sóng vai nhau ngồi trên nóc nhà.

Trời hửng sáng, nếu như bỏ qua tiếng gió bão gào thét thì bốn bề xung quanh yên lặng như tờ.

Từ phía xa xa có thể loáng thoáng nhìn thấy ánh đèn, Lệnh Mạn đoán là ánh sáng từ phía thị trấn.

Cô vô cùng vui mừng vì tối hôm qua đã kịp đưa bà ngoại vào trong thị trấn, ở đó nhà cửa cao, chắc chắn không bị ảnh hưởng nhiều như ở trong thôn.

Cũng không biết đến bao giờ cơn bão này mới tan.

Lệnh Mạn dè dặt thò đầu nhìn xuống, nước lụt đục ngầu chảy cuộn cuộn, thậm chí cô còn nhìn thấy mấy cái xác gia súc trôi nổi trên mặt nước, rất nhanh đã biến mất ở cuối dòng nước.

Cô hoảng sợ lập tức rút đầu về.

Thiên tai hiển hiện ngay trước mắt họ, Lệnh Mạn chưa bao giờ cảm thấy nguy hiểm gần kề đến như vậy.

Nói không sợ hãi là gạt người, cho dù bây giờ ngồi trên nóc nhà, tạm coi như an toàn, nhưng chỉ cần trượt chân một cái là sẽ rơi ngay xuống dòng nước lũ.

Toàn thân căng thẳng, Lệnh Mạn không dám buông lỏng một phút nào.

Lý Trác Vân một tay cầm ô, một tay cầm điện thoại gọi cho đội cứu hộ.

Tiếng mưa quá lớn, anh phải nói gần như hét lên.

Nhân viên cứu hộ không ngừng trấn an hai người, nói là sẽ mau chóng chạy đến.

Nhưng trong vòng bán kính hàng trăm dặm đều gặp thiên tai, Lệnh Mạn biết đội cứu hộ chẳng thể thần thông quảng đại đến vậy.

Bây giờ việc duy nhất mà cô và Lý Trác Vân có thể làm, chính là kiên nhẫn chờ đợi.

Thế nhưng vừa ngồi thêm một lát, đầu óc Lệnh Mạn lại bắt đầu quay cuồng.

Chiếc ô mà Lý Trác Vân đang che chẳng khác nào đồ trang trí, không che chắn được bao nhiêu nước mưa.

Mưa to gió lớn liên tục tạt vào người, toàn thân Lệnh Mạn đã sớm ướt đầm.

Quần áo mùa hè vốn đã mỏng, sau khi bị ướt cứ dính chặt vào người, thậm chí còn thấm ướt hết cả vào trong áo lót của cô, muốn khó chịu bao nhiêu là sẽ khó chịu bấy nhiêu.

Giờ phút này, cô cảm thấy rất lạnh.

Lệnh Mạn co ro thành một đống, cả người run lẩy bẩy.

Cô nghĩ cô đã bị sốt rồi, nếu không tại sao người lại nóng như vậy, đồng thời cũng lạnh như đang ở trong hầm băng.

Một cơn gió thổi đến, cô cảm thấy lông tơ khắp người dựng hết cả lên.

Lý Trác Vân cúp điện thoại, Lệnh Mạn quay sang nhìn anh chăm chăm.

Nhiệt độ cơ thể của thanh niên luôn ổn định, thậm chí cô còn có thể cảm nhận được hơi ấm không ngừng phả ra, nhìn anh thật là ấm áp...

Cái mông không tự chủ được mà dịch sang phía anh một chút.

Cảm giác có một ánh mắt nóng bỏng dính chặt vào người mình, Lý Trác Vân nhìn cô, cảnh giác nói: "Cô muốn làm gì?"

Lệnh Mạn nghĩ một đằng nói một nẻo: "Không có gì..."

Nhưng ánh mắt của cô đã bán đứng cô.

Cô rụt cổ lại như một con gà con vừa mới sinh, điềm điềm đáng yêu, rất dễ khiến người khác nảy sinh tâm lý muốn bảo vệ.

Muốn làm một con gà mẹ che nắng che mưa cho cô.

Lý Trác Vân không nghĩ ngợi nhiều, vòng tay ôm Lệnh Mạn vào trong lòng, ấn đầu cô vào lồng ngực mình.

Lệnh Mạn có chút hoảng hốt.

Còn chưa kịp thụ sủng nhược kinh thì đã nghe thấy Lý Trác Vân nói: "Cứu một mạng người còn hơn xây bảy toà tháp."

Dường như anh đang giải thích cho hành động khác thường này của mình.

Trong giọng nói cứng rắn của Lý Trác Vân lại xen lẫn một chút mềm mỏng không dễ phát hiện: "Mượn cô ôm một chút, không cho phép nói ra ngoài."

Khoé miệng Lệnh Mạn từ từ cong lên thành một nụ cười: "... Ừ."

Cô không tự chủ được mà tiếp tục rúc vào trong ngực Lý Trác Vân, cơ thể dán sát vào nhau, hai tay lẳng lẳng vòng ra sau ôm lấy thắt lưng anh.

Như vậy thoải mái hơn nhiều.

Cô thầm nhủ trong lòng: Cảm ơn cậu, gà mẹ.

Lệnh Mạn phát hiện ra trên người Lý Trác Vân có một năng lực kỳ diệu, mỗi lần tiếp xúc với cơ thể anh đều khiến cô rất dễ dàng chìm vào giấc ngủ.

Lần trước ở núi Ngọc Tú cũng vậy, rõ ràng đang ở trong hoàn cảnh không thích hợp, vậy mà cô vẫn có thể ngủ như heo chết ngay trên lưng anh, ngay cả đến khi bị nhét vào trong lều cũng không hề có ý thức.

Lần này hoàn cảnh khắc nghiệt hơn, cô lại vẫn như cũ có thể ngủ ngon lành.

Khi Lệnh Mạn tỉnh lại một lần nữa thì đã thấy mình đang nằm trên giường bệnh thuộc bệnh viện huyện.

Trong phòng bệnh không có một bóng người, trên tay cô cắm kim truyền, bên cạnh đặt một túi hoa quả.

Cô có chút nhức đầu, không nhớ rõ mình đã rời khỏi nóc nhà thế nào.

Đại khái là sốt đến hồ đồ rồi.

Lệnh Mạn nhìn quanh bốn phía, không biết túi hoa quả này ai mang tới.

... Lý Trác Vân đâu?

Nhắc đến cái tên này, đột nhiên Lệnh Mạn khôi phục một ít trí nhớ.

Lúc đó tình hình vô cùng nguy cấp, khi đội cứu hộ phát hiện ra hai người họ, mưa to như trút không hề có dấu hiệu tạnh, thuyền nhỏ rất khó có thể đến gần.

Lũ lụt đã dâng lên gần đến nóc nhà, từng mảnh ngói không ngừng bị cuốn trôi, Lệnh Mạn và Lý Trác Vân rơi vào tình cảnh cực kỳ nguy hiểm.

Không thể biết được một giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Sau đó thuyền nhỏ vát vả tiến lại gần hai người họ, nhưng không chắc có thể đưa hai người rời đi cùng một lúc.

Lệnh Mạn nhớ câu nói sau cùng của Lý Trác Vân, đó là nói nhân viên cứu hộ hãy đưa cô đi trước.

Về sau nữa... Cô không còn nhớ gì cả.

Lý Trác Vân đã đi chưa?

Cậu ta có sao không?

Lệnh Mạn càng nghĩ càng thấy sợ, cô nhanh chóng tìm quanh, cuối cùng tìm được cái di động chỉ còn một chút pin.

Vội vàng gọi điện thoại cho Lý Trác Vân.

"Tút..."

"Tút..."

"Tút..."

Mười mấy tiếng tút dài vang lên nhưng không có ai nhắc máy.

Lòng Lệnh Mạn nóng như lửa đốt, cậu mau nghe điện thoại cho tôi!

Gọi lại lần nữa.

Điện thoại hoàn toàn sập nguồn.

Lệnh Mạn không đợi được nữa, trực tiếp rút kim ra nhảy xuống giường.

Cô xỏ dép chạy ra bên ngoài, đúng lúc đêm phải Hạ Vũ Nhu đang đi vào.

Hạ Vũ Nhu nhìn cô chạy lằng xằng thì bị dọa sợ: "Mạn Mạn, cuối cùng con cũng tỉnh rồi!"

Lệnh Mạn muốn chạy ra ngoài thì bị bà kéo lại: "Con có biết con sốt cao hôn mê suốt hai ngày nay không, khiến mẹ sợ gần chết!"

Lệnh Mạn hỏi một đằng đáp một nẻo: "Lý Trác Vân đâu?"

"Hả?"

"Lý Trác Vân sao rồi? Cậu ta có chuyện gì không?"

Hạ Vũ Nhu nói: "Không sao cả, cùng về đây với con."

"Vậy bây giờ cậu ta đang ở đâu?"

"Hôm nay khai giảng, thằng bé về trường rồi."

Lệnh Mạn thoáng thở phào nhẹ nhõm, lại nói: "Mẹ đưa con mượn điện thoại một lát."

Cô dùng điện thoại của Hạ Vũ Nhu gọi cho Lý Trác Vân, vẫn không có ai nghe máy.

Lệnh Mạn không yên tâm, vội vàng báo với Hạ Vũ Nhu một tiếng rồi chạy thẳng ra cổng viện chặn một chiếc taxi, tức tốc đi đến trường học của Lý Trác Vân.

Hạ Vũ Nhu vừa đuổi theo đằng sau vừa hét to: "Mạn Mạn! Con đi đâu đó, bác sỹ nói hiện giờ cơ thể con vẫn còn yếu, không thể chạy loạn khắp nơi! Mau quay lại đây, Mạn Mạn!"

Lệnh Mạn coi như điếc.

Cảnh tượng lũ lụt đêm hôm đó vẫn khiến cô hoảng sợ khi nhớ lại, những ai chưa trải qua thì không thể nào thấu hiểu được cái loại sợ hãi đó.

Cô phải tận mắt nhìn thấy Lý Trác Vân đã an toàn.

Taxi dừng lại ở cổng trường đại học X, xe ở bên ngoài không thể đi vào.

Lệnh Mạn xuống xe, không chần chừ mà đi thẳng vào bên trong.

Cô đi đến sân vận động tìm một vòng, không thấy bóng dáng của Lý Trác Vân và bạn bè của anh đâu cả.

Lại ngay lập tức chạy đến ký túc xá nam sinh, rốt cuộc cũng gặp được Lý Trác Vân và mấy người bạn cùng phòng đang đi trên đường.

May quá, may quá.

Lệnh Mạn hùng hổ chạy đến trước mặt anh, khiến Lý Trác Vân giật thót mình.

Cô nhìn khắp toàn thân anh từ trên xuống dưới một lượt, sau khi chắc chắn cả người hoàn hảo không có việc gì, bấy giờ trái tim đang lơ lửng mới hạ xuống.

Cô lao đến ôm chặt lấy anh.

Cái ôm vì may mắn đã sống sót sau hiểm cảnh, thêm cả lòng cảm kích lớn lao.

"Này này này, đợi một chút đợi một chút." Lý Trác Vân luống cuống giơ hai tay lên trời, liên tục lùi về phía sau: "Cô làm cái gì vậy?"

Lệnh Mạn nói: "Điện thoại cậu đâu, tại sao gọi điện mà cậu không nghe máy?!"

Lý Trác Vân sờ sờ túi, không thấy di động đâu, đột nhiên anh nhớ ra: "Có lẽ là để ở trên lớp rồi."

Tâm tình Lệnh Mạn hỗn độn: "May là cậu không làm sao, nếu không tôi..."

Nói được một nửa, Lý Trác Vân đã vội cắt ngang: "Dừng dừng! Buồn nôn quá! Có gì cứ từ từ nói!"

Tùng té bào trên người anh đều không quen với dáng vẻ lừa tình này của Lệnh Mạn.

Quan hệ của bọn họ cũng đâu có tình thương mến thương đến mức ấy.

Qua cơn kích động, Lệnh Mạn mới cảm thấy có chút lúng túng, cô từ từ buông tay ra khỏi người Lý Trác Vân, lui về phía sau một bước.

Ý thức được hành động thất thố vừa rồi của mình, cô nhỏ giọng nói: "Thật xin lỗi."

Lý Trác Vân kéo lại vạt áo sơ mi bị nhăn nhúm của mình, ho khan hai tiếng.

Anh nhìn vào mắt cô: "Có phải cô chưa gội đầu không?"

"Ừm..." Lệnh Mạn bất tri bất giác sờ đầu mình một cái.

Cô nằm trên giường suốt hai ngày, dĩ nhiên là không thể gội đầu vào lúc nào được, chẳng lẽ đã bốc mùi rồi sao?

"Sao cậu biết?" Lệnh Mạn hỏi.

Lý Trác Vân nói: "Vẫn là mùi dầu gội đầu đêm hôm trước."

"..." Không hiểu sao mặt Lệnh Mạn đỏ lên.

Trước khi trong đầu nảy sinh ra mấy suy nghĩ lạ lùng, cô nói luôn: "Cậu không sao là tốt rồi, tôi vẫn chưa truyền nước xong, tôi về truyền tiếp đây."

Lý Trác Vân: "..."